

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 420/2020
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Коњевић, адвокат из ..., против тужених: „Адамоградња“ ДОО из Београда, у стечају, „Југопројект“ из Новог Београда - предузетника ББ, чији је пуномоћник Дејан Вуковић, адвокат из ... и „Превент Мастер“ из Београда, чији је пуномоћник Анкица Мишков, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о сукобу између Основног суда у Сомбору и Привредног суда у Београду, о стварној надлежности суда, у седници одржаној 15.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у правној ствари тужиоца АА из ..., против тужених: „Адамоградња“ ДОО из Београда, у стечају, „Југопројект“ из Новог Београда и „Превент Мастер“ из Београда, ради накнаде штете, у овој фази поступка стварно је надлежан Основни суд у Сомбору.

Образложење

Тужилац АА из ... поднео је 07.11.2012. године Основном суду у Сомбору, тужбу ради накнаде штете, против тужених: „Адамоградња“ ДОО (тада под именом „Грађевинар Коцић“) из Београда, „Југопројект“ из Новог Београда, - предузетника ББ и „Превент Мастер“ из Београда. У току овог поступка, решењем Привредног суда у Београду Ст 236/19 од 30.10.2019. године, отворен је поступак стечаја над туженим „Адамоградња“ ДОО, па је Основни суд у Сомбору, 17.12.2019. године, донео решење којим је раздвојио поступак у односу на овог туженог, у односу на њега се огласио стварно ненадлежним и одредио да се по правноснажности решења предмет достави привредном суду у Београду, као месно и стварно надлежном.

Привредни суд у Београду није прихватио своју стварну надлежност, а предмет је доставио Врховном касационом суду, ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ бр.116/08, ... и 13/16) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету, у овој фази поступка стварно надлежан Основни суд у Сомбору.

Наиме, одредбом члана 25. став 1. тачка 4. Закона о уређењу судова ("Сл. гласник РС", бр. 116/08, ... и 101/13), јесте одређено да привредни суд у првом степену суди, између осталог и у споровима поводом реорганизације, као и судске и добровољне ликвидације и стечаја, осим спорова за утврђење постојања, заснивања и престанка радног односа који су покренути пре отварања стечаја, док према члану 22. став 2. истог Закона, основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима, ако за поједине од њих није надлежан други суд.

У конкретном случају јесте отворен поступак стечаја над туженим „Адамоградња“ ДОО, али је суд пред којим се поступак водио био најпре у обавези да донесе решење о прекиду поступка, применом члана 222. став 1. тачка 5. ЗПП, због отварања поступка стечаја над туженим. Поступак који је прекинут из разлога наведених у члану 222. став 1. тачка 1. до 5. Закона, наставиће се у складу са чланом 225. став 1. ЗПП, на предлог лица предвиђених овим ставом. Да би се донело решење о наставку поступка, у коме је стечајни дужник тужени, неопходно је да су испуњени и услови из члана 90. Закона о стечају („Сл. гласник РС“ бр. 104/09, ... и 95/18), што значи да је неопходно утврдити да ли је тужилац, као стечајни поверилац, благовремено поднео пријаву потраживања, да ли му је на испитном рочишту стечајни управник оспорио пријаву потраживања, а тужилац, закључком суда, упућена на наставак прекинутог парничног поступка ради утврђења оспореног потраживања. Ако су испуњени сви услови из члана 90. овог Закона, парнични суд решењем, против кога није дозвољена посебна жалба, одређује наставак поступка (члан 91. став 2. Закона о стечају), а ако се прекинути парнични поступак водио пред судом опште надлежности, тај суд се, када настави поступак, решењем оглашава стварно ненадлежним и предмет уступа суду који спроводи стечајни поступак над туженим (став 3. истог члана).

Дакле, ради правилне примене наведених законских одредаба, Основни суд у Сомбору је био у обавези да најпре донесе решења о прекиду поступка. Тек након предлога за наставак поступка – поднетог од стране лица предвиђених чланом 225. став 1. ЗПП и утврђења да су испуњени и услови из члана 90. Закона о стечају, суд опште надлежности пред којим се води поступак, у овом случају Основни суд у Сомбору, може донети решење о наставку поступка и стварној ненадлежности.

Имајући у виду да Основни суд у Сомбору није поступио на овај начин, односно да пре достављања предмета Привредном суду у Београду није донео ни решење о прекиду ни о наставку поступка, нити је испитао да ли су испуњени услови из члана 90. Закона о стечају, то Врховни касациони суд налази да је у овој фази поступка стварно надлежан Основни суд у Сомбору.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић